

БАНОВИЋ СЕКУЛА И ЈОВАН КОСОВАЦ /ПЕТРАНОВИЋ 2

1. Вино пију два добра јунака
2. У Сибињу граду бијеломе:
3. Једно ми је од Сибиња Јанко
4. А друго је Бановић Секула.
5. Кад се хладног напојише вина,
6. Те им винце огријало лице,
7. Онда рече од Сибиња Јанко:
8. »Мој сестрићу, Бановић Секула,
9. Од како си јунак постануо,
10. Јеси ли се икад препа'нуо,
11. Од како те мати одгојила,
12. На чистоме крилу без кол'јевке,
13. Јуначкијем дозивала гласом,
14. Мушкијем те опасала пасом,
15. Те ти пашеш сабљу бријеткињу
16. И ти јашеш бијесна малина,
17. Јеси ли се икад препаднуо,
18. Право кажи, очињег ти вида!«
19. Тад Секула тихо бесјеђаше:
20. »Нисам дајко, очињег ми вида!
21. После једном у вијеку своме:
22. Добро бијех једном уранио,
23. Прије зоре и бијела дана,
24. А за дуго ни сванути неће;
25. Ја опремих бијесна малина,
26. Па се турих њему на рамена,
27. Нит с' умио ни Богу молио,
28. Оћерах га у поље Косово.
29. Кад ја дођох у поље Косово,
30. Јако свану и ограну сунце,
31. У Косову није никог нема,
32. Црна тама све поље застрла,
33. Не види се сунце од облака,
34. А из таме јунак излазио
35. На ђогату коњу виловиту,
36. А ђогат му у три ноге храмље,
37. На њему је остарјели ђедо,
38. Прекрстио обадвије руке,
39. Метнуо их себи у њедарца,
40. Озебле му, остале му пуста!
41. На глави му проклета шубара,
42. За шубаром крило позлаћено,
43. Бегенисах крило позлаћено,
44. Не дадоше врази мировати;
45. Ја не велим: »добро јутро ђедо«
46. Већ прићерах бијесна малина,
47. Скидох њему крило позлаћено
48. И ја одох уз поље Косово.
49. Док повика остарјели ђедо:
50. »О, делијо, мајке не желио,
51. Не носи ми крило позлаћено,
52. А тако те не одбјегло друштво,
53. Јутрос рано у пољу Косову.«
54. Ја не чујем, нити хајем за њ'га,
55. Већ ја носим крило позлаћено.
56. Опет ђедо јаче подвикује:
57. »О делијо, живота ти твога:
58. Не носи ми крило позлаћено,
59. Тако теби малин не хронуо
60. И тако ти не озебле руке,
61. Као мени јутрос у Косову.«
62. Ја не чујем нити хајем за то,
63. Што стар ђедо по пољу се дере,
64. Већ ја носим крило позлаћено.
65. Док повика остарјели ђедо:
66. »О делијо, обадва ти св'јета!
67. Не носи ми крило позлаћено,
68. Не замећи кавге у Косову,
69. Косово је јадно и криво,
70. Лако ћемо један погинути.«
71. А ја сам се гро'том насмијао:
72. Какве кавге тражи у Косову,
73. Кад му ђогат у три ноге храмље
74. Озебле му обадвије руке,
75. Згурио се, као кукавица;
76. Све ја носим крило позлаћено.
77. Ражљути се остарјели ђедо,
78. Па кад викну, као гром да рикну
79. »Стани, курво на пољу делијо«
80. Па ђогату покупи дизгине,
81. Удари му казан бакрачлију,
82. Ражљути се бијесан ђогате,
83. Од три скока к мени доскочио;
84. Па потеже златна шестоперца,
85. Колико ме лако ударио!
86. Растави ме од коња малина,

87. Састави ме са зеленом травом,
88. Па потеже сабљу бријеткињу,
89. Док повиках из грла бијела,
90. Па је своју узаптио руку,
91. Док повиках из грла бијела:
92. »Ће си болан, од Сибиња Јанко!
93. Погибох ти данас изненада.«
94. Па ме јунак јесте упитао:
95. »О Бога ти, незнана делијо!
96. Од кога си града и племена,
97. Како ли се по имену кажеш,
98. Нека знадем ког сам погубио.«
99. Тадај сам се дајко препануо
100. И у страху њему казивао,
101. Да сам главом Бановић Секула,
102. Мио сестрић од Сибиња Јанка,
103. Док завика остарјели ђедо:
104. »А ти ли си, дијете Секула,
105. Умало ти јунак не погину.
106. Мол' се Богу за дајицу свога,
107. Ти би јунак јутрос погинуо.«
108. Па ме диже из зелене траве,
109. Баци мене на коња малина,
110. Па ме спреми бијелу Сибињу;
111. И теби је поздрав опремио,
112. Прије теби нисам казивао,
113. Од срамоте и од јада мога,
114. Како ме је ђедо препануо
115. Не знајући ко је ни како је.«
116. Насмија се од Сибиња Јанко:
117. »О луд ти си, дијете Секула,
118. Јесам ли ти болан говорио,
119. Да не идеш на стара јунака;
120. Оно није остарјели ђедо,
121. Већ је главом Косовац Јоване,
122. Ћедо се је кастил начинио,
123. Од враштва му ђогат охронуо
124. И он чува све Косово равно,
125. Много их је тако преварио
126. На Косову бојном погубио,
127. Већ моли се Богу истинOME,
128. Да је теби живот поклонио”.